

Arrest

nr. 242 441 van 19 oktober 2020
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 4 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. CHRISTIAENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster verblijft sedert 14 april 2004 in België.

1.2. Verzoekster diende op 31 mei 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf om medische redenen op grond van het (oude) artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 7 mei 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag werd verworpen. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 21 april 2020 (RvV 21 april 2020, nr. 235 434).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 7 mei 2013 tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan op 5 april 2019 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van

(...)

gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde:

M.(...), l.(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Oekraïne

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 :

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd :

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf : beslissing tot weigering van verblijf 9.3 genomen op 07.05.2013.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7, eerste lid en 74/13 van de vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, *"meer bepaald de materiële motiveringsplicht"*. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

"Doordat verwerende partij besliste dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten zonder rekening te houden met de gezondheidstoestand van verzoekster

Terwijl verzoekster weldegelijk ziek is en in België opgevolgd en behandeld wordt

Zodat ten onrechte een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend

Toelichting:

Aan verzoekster werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, met de basistermijn van 30 dagen.

Verweerster baseert zich voor het bevel louter op het feit dat verzoekster de overeenkomstig art. 6 bepaalde termijn overschreden heeft.

Waar het correct is dat de verblijfssituatie van verzoekster precair is, dient er wel rekening gehouden te worden met de concrete omstandigheden, meer bepaald met haar medische toestand. Deze toestand is de in België te behandelen hepatitis A en B (cf. beroep ten gronde - stuk 3).

Er werd echter geen enkele rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster.

De beslissing is ongegrond."

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een recent medisch attest van de huisarts van 16 april 2019 (Verzoekschrift, bijlage 2).

2.2. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op *"afdoende"* wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig

moet zijn, dus dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster reeds 16 jaar op het grondgebied verblijft en zij geenszins het bewijs levert dat de termijn van negentig dagen uit artikel 6 van de vreemdelingenwet niet werd overschreden.

2.6. De gemachtigde van de staatssecretaris was bijgevolg in beginsel verplicht om aan verzoekster conform artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

2.7. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

2.8. De Raad stipt aan dat hij als annulatierechter mag onderzoeken of het bestuur bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening heeft gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissingen. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 6 maart 2018, nr. 240.917).

2.9. Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij oppert dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou zijn gehouden met haar gezondheidstoestand. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster haar gezondheidstoestand had ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf van 31 mei 2007 (zie punt 1.2). De gemachtigde van de staatssecretaris stelde in zijn beslissing van 7 mei 2013 het volgende:

“En date du 31.05.2007, madame [M. I. E.] et son ami monsieur [P. A.] introduisent de nouveau une demande 9.3 à l'appui de leur demande d'autorisation de séjour, en invoquant le respect de l'article 3 de la CEDH, car madame [M.] souffre d'un problème de santé grave sous forme d'hépatite justifiant une régularisation de séjour en Belgique. Cependant, aucun certificat médical n'est fourni pour étayer leurs assertions. En conséquence, la recherche des soins au pays d'origine étant sans objet, aucune recherche quant à l'accessibilité n'est requise.

Dès lors,

- 1) *il n'apparaît pas que l'intéressée souffre d'une maladie dans un état tel qu'elle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique ou*
2) *il n'apparaît pas que l'intéressée souffre d'une maladie dans un état tel qu'elle entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans son pays d'origine ou dans le pays où il séjourne."*

Uit deze passage blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich wel degelijk de moeite getroostte om rekening te houden met de gezondheidstoestand van verzoekster. Verzoekster had echter verzuimd medische getuigschriften toe te voegen die de voorgehouden medische problemen bevestigen, waardoor de aanvraag om machtiging tot verblijf werd afgewezen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er nog andere medische elementen waren waarmee de gemachtigde van de staatssecretaris rekening kon of moest houden. Door thans bij haar verzoekschrift een attest toe te voegen van de huisarts van 16 april 2019 waarbij wordt gesteld dat verzoekster in behandeling is voor een medisch probleem (Verzoekschrift, bijlage 2), slaagt verzoekster er niet in aannemelijk te maken dat de beslissing van 7 mei 2013 artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zou schenden of een motiveringsgebrek zou vertonen.

2.10. Er werd geen schending aangetoond van artikel 7, eerste lid en/of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Het eerste middel is ongegrond.

2.11. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan *“van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonder het principe van rechtszekerheid en gerechtvaardigde verwachting”*. Verzoekster verwoordt haar grief als volgt:

“Doordat verweerster besliste dat verzoekende partij het grondgebied dient te verlaten

Terwijl verzoekende partij ruim 14 jaar in België verblijft

Zodat het principe van rechtszekerheid en gerechtvaardigde verwachting geschonden is en de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden

Toelichting:

Zoals eerder reeds uiteengezet verblijft verzoekende partij al zeker sedert 2005 in België. Zij heeft in 2007 een aanvraag tot medische regularisatie ingediend.

Het duurde maar liefst 6 jaar alvorens verwerende partij een beslissing nam. Het duurde nog eens 6 jaar alvorens deze beslissing aan verzoekende partij betekend werd.

Kortom het duurde 12 jaar alvorens verzoekende partij kennis kreeg van een beslissing van verwerende partij!

Deze erg lange behandelingstermijn is overigens pas in eerste aanleg. De beroepsprocedure is nu pas opgestart, waarbij ten gronde een echte beoordeling nopens haar medische situatie werd gevorderd.

Het spreekt voor zich dat er in hoofde van verzoekende partij die al al die tijd in België gedoogd werd een gerechtvaardigde verwachting is ontstaan dat zij verder op het grondgebied zou mogen verblijven, weliswaar op wettelijke basis.

De aangevochten beslissing is dan ook manifest nietig.”

2.12. Er is sprake van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, (3) en er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen (RvS 3 juni 2010, nr. 204.655). De Raad stelt vast dat geen van voormelde voorwaarden *in casu* vervuld zijn, zodat het middel elke grondslag mist. Verzoekster kan geen rechten puren uit een onregelmatig verblijf, zelfs niet wanneer dit 16 jaar heeft geduurd.

2.13. Verzoekster kan worden bijgetreden dat er veel tijd verstreken is alvorens haar aanvraag uit 2007 werd behandeld en er uiteindelijk een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Verzoekster toont echter geen belangenschade aan. Aangezien het voorwerp van onderhavig beroep een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, kan niet worden ingezien welk voordeel verzoekster zou hebben bij een kortere beslissingstermijn of een kortere termijn van kennisgeving, aangezien zij precies door de inertie van het bestuur een langere periode op het Belgische grondgebied gedoogd werd.

2.14. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN